

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই আত্মিক হস্পিতলে (চিকিৎসালয়) তোমালোকক আধাকল্পৰ কাৰণে এভাৰ হেল্‌দী (সদা স্বাস্থ্যৱান) কৰি তুলিব, ইয়াত তোমালোক দেহী-অভিমানী (আত্মা অভিমানী) হৈ বহিবা"

প্ৰশ্ন: ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদি কৰিও কোনটো ডায়বেছন (নিৰ্দেশনা)ৰ স্মৃতি বুদ্ধিত থাকিব লাগে?

উত্তৰ: পিতাৰ ডায়বেছন হ'ল - তোমালোকে কোনো সাকাৰ বা আকাৰক স্মৰণ নকৰিবা, এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলেহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ইয়াত কোনেও এইটো ক'ব নোৱাৰে যে আজৰি নাই। সকলোখিনি কৰিও স্মৃতিত থাকিব পাৰা।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাৰ গুড় মৰ্ণি (সুপ্ৰভাত)। গুড় মৰ্ণিৰ পাচত সন্তানসকলক কোৱা হয় পিতাক স্মৰণ কৰা। আহানো কৰে - হে পতিত-পাৱন আহি পবিত্ৰ কৰি তোলা সেয়েহে পিতাই প্ৰথমতেই কয় - আত্মিক পিতাক স্মৰণ কৰা। আত্মিক পিতাতো সকলোৰে এজনেই। ফাদাৰক (পিতাক) কেতিয়াও সৰ্বব্যাপি বুলি মানি লোৱা নহয়। গতিকে যিমান দূৰ সম্ভৱ সন্তানসকলে প্ৰথমে পিতাক স্মৰণ কৰিবা, এজন পিতাৰ বাহিৰে কোনো সাকাৰ বা আকাৰক স্মৰণ নকৰিবা। এয়াতো একেবাৰে সহজ নহয় জানো। মনুষ্যই কয় - আমি বিজী (ব্যস্ত) হৈ থাকোঁ, আজৰি নাই। কিন্তু এই ক্ষেত্ৰততো সদায় আজৰি থাকে। পিতাই যুক্তি শুনায় এইটোও জানা পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে আমাৰ পাপ ভস্ম হ'ব। মুখ্য কথা এইটোৱেই। ধান্দা আদি কৰাত কোনো বাধা নাই। সেই সকলোবোৰ কৰিও পিতাক স্মৰণ কৰিবা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এইটোতো বুজি পায় যে আমি পতিত, সাধু-সন্ত ঋষি-মুনি আদি সকলোৱে সাধনা কৰে। সাধনা কৰা হয় ভগৱানক পাবলৈ। সেয়াও যেতিয়ালৈকে তেওঁৰ পৰিচয় নাপায় তেতিয়ালৈকেতো পাব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে পিতাৰ পৰিচয় জগতত কাৰো নাই। দেহৰ পৰিচয়তো সকলোৰে আছে। ডাঙৰ বস্তুৰ পৰিচয় তৎক্ষণাত হৈ যায়। আত্মাৰ পৰিচয়তো যেতিয়া পিতা আহিব তেতিয়াহে বুজাব। আত্মা আৰু শৰীৰ দুটা বস্তু। আত্মা এটা ষ্টাৰ (তৰা) সদৃশ আৰু অতি সূক্ষ্ম। আত্মাক কোনেও প্ৰত্যক্ষ কৰিব নোৱাৰে। গতিকে ইয়াত আহি যেতিয়া বহা দেহী-অভিমানী হৈ বহিব লাগে। এইখনো এখন হস্পিতল (চিকিৎসালয়) নহয় জানো - আধাকল্পৰ কাৰণে এভাৰ হেল্‌দী (সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান) হৈ থকাৰ। আত্মাতো হৈছে অবিনাশী, কেতিয়াও বিনাশ নহয়। সকলো ভূমিকা আত্মাৰেই। আত্মাই কয় - মই কেতিয়াও বিনাশ নহওঁ। ইমানবিলাক আত্মা সকলোৱে অবিনাশী। শৰীৰ হৈছে বিনাশী। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত এইটো ধাৰণ হৈছে যে আমি আত্মা অবিনাশী। আমি ৪৪ জন্ম লওঁ, এইখন হৈছে ড্ৰামা (নাটক)। ইয়াত কোন কোন ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক কেতিয়া আহে, কিমান জন্ম লয়, এয়াতো জানা। ৪৪ জন্মৰ যি গায়ন কৰা হয় সেয়া নিশ্চয় কোনোবা এটা ধৰ্মৰ হ'ব। সকলোৰেতো হ'ব নোৱাৰে। সকলো ধৰ্মতো একেলগে নাহে। আমি আনৰ হিচাপ কিয়নো উলিয়াওঁ? এইটো জানো যে অমুক অমুক সময়ত ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে। সেয়া আকৌ বুদ্ধি হয়। সকলো সত্যপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধানতো হ'বই। সৃষ্টি যেতিয়া তমোপ্ৰধান হয় তেতিয়া আকৌ পিতা আহি সত্যপ্ৰধান সত্যযুগ স্থাপনা কৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি ভাৰতবাসীয়েই আকৌ নতুন সৃষ্টিত আহি ৰাজত্ব কৰিম, আৰু কোনো ধৰ্ম নাথাকিব। তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰতো যিসকলে উচ্চ পদ ল'ব তেওঁলোকে বেছিকৈ স্মৃতিত থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰে আৰু বাতৰিও লিখে যে বাবা মই ইমান সময় স্মৃতিত থাকোঁ। বহুতেতো সম্পূৰ্ণ বাতৰি লাজতে নিদিয়। ভাবে বাবাই কি ক'ব। কিন্তু জনাতো যায় নহয় জানো। স্কুলত শিক্ষকে বিদ্যার্থীক নক'ব জানো যে তোমালোকে যদি নপঢ়া তেন্তে ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হৈ যাবা। লৌকিক মা-পিতায়ো সন্তানৰ পঢ়াৰ পৰাই বুজি পায়, এইখনতো বহুত ডাঙৰ স্কুল। ইয়াততো ক্ৰম অনুসৰি বহোৱা নহয়। বুদ্ধিৰে বুজা যায়, ক্ৰমানুসৰিতো হয়ই নহয় জানো। এতিয়া বাবাই ভাল-ভাল সন্তানসকলক ক'বলৈ পঠিয়াই দিয়ে, তেওঁলোক গুছি গ'লে আকৌ অন্যই লিখে আমাক মহাৰথী লাগে, তেন্তে নিশ্চয় বুজি পায় যে তেওঁলোক আমাকৈ হুচিয়াৰ নামিগ্ৰামী (বুদ্ধিমান)। ক্ৰমানুসৰিতো হয়ই নহয় জানো। প্ৰদৰ্শনীতো অনেক প্ৰকাৰৰ আহে তেতিয়া গাইডো ঠিয় হৈ থাকিব লাগে পৰীক্ষা কৰিবৰ কাৰণে। ৰিচিভ কৰা (আদৰি অনা)সকলেতো জানে এওঁ কেনেধৰণৰ ব্যক্তি। গতিকে বুজাওঁতাজনক ইঙ্গিত দিব লাগে যে এওঁক তুমি বুজোৱা। তোমালোকেও বুজিব পাৰা ফাৰ্ষ্ট গ্ৰেড (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ), চেকেণ্ড গ্ৰেড (দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ), থাৰ্ড গ্ৰেড (তৃতীয় শ্ৰেণীৰ) সকলো আছে। তাততো সকলোৰে সেৱা কৰিবই লাগে। কোনোবা ডাঙৰ ব্যক্তি আহিলে নিশ্চয় ডাঙৰ ব্যক্তিৰ সৎকাৰতো সকলোৱে কৰেই। এইটো নিয়ম হয়। পিতা অথবা শিক্ষকে ক্লাচত সন্তানসকলৰ মহিমা কৰে, এয়াও সকলোতকৈ উত্তম সৎকাৰ কৰা হয়। নাম উজ্বল কৰা সন্তানসকলৰ মহিমা অথবা সৎকাৰ কৰা হয়। এওঁ অমুক ধনৱান হয়, ৰিলিজিয়াচ মাইণ্ডেড (ধাৰ্মিক) হয়, এয়াও সৎকাৰ

কৰা নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে এইটো জানা যে উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান। এনেকৈ কয়ো যে যথাযথ উচ্চতকৈও উচ্চ হয়, কিন্তু আকৌ যদি কোৱা তেওঁৰ বায়োগ্ৰাফী (জীৱন বৃত্তান্ত) শুনোৱা তেতিয়া কৈ দিব সৰ্বব্যাপি হয়। বচ একেবাৰে তলত নমাই দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে বুজাব পাৰা সকলোতকৈ উচ্চৰো উচ্চ হৈছে ভগৱান, তেওঁ হৈছে মূলবতনবাসী। সূক্ষ্মবতনত দেৱতাসকল থাকে। ইয়াত থাকে মনুষ্য। গতিকে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান সেই নিৰাকাৰজনেই হ'ল।

এতিয়া তোমালোকে জানা আমি যি হীৰাতুল্য আছিলোঁ পুনৰ কড়িতুল্য হৈ গৈছোঁ আকৌ ভগৱানক নিজতকৈও বেছি তললৈ লৈ গলোঁ। চিনিয়েই নাপায়। তোমালোক ভাৰতবাসীয়েহে পৰিচয় পোৱা আকৌ পৰিচয় কম হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ পৰিচয় সকলোকে দি গৈ থাকা। বহুতে পিতাৰ পৰিচয় পাব। তোমালোকৰ মুখ্য চিত্ৰ হৈছেই এই ত্ৰিমূৰ্তি, গোলক (সৃষ্টিচক্ৰ), বৃক্ষ (কল্পবৃক্ষ)। ইয়াত কিমান জ্ঞানৰ প্ৰকাশ আছে। এনেকৈতো সকলোৱে ক'ব যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্যযুগৰ মালিক আছিল। বাৰু, সত্যযুগৰ আগত কি আছিল? এয়াও এতিয়া তোমালোকে জানা। এতিয়া হৈছে কলিযুগৰ অন্ত আৰু হয়ো প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য। এতিয়া ৰজাতো নায়েই, কিমান পাৰ্থক্য। সত্যযুগৰ আদিত ৰজাসকল আছিল আৰু এতিয়া কলিযুগতো ৰজাসকল আছে। যদিও তেওঁলোক কোনো পাবন নহয় কিন্তু কোনোৱে পইচা দিও টাইটেল (উপাধি) লৈ লয়। মহাৰজাতো কোনো নহয়, টাইটেল কিনি লৈ লয়। যেনেকৈ পাটিয়ালাৰ মহাৰজা, যোধপুৰ, বিকানেৰ মহাৰজা..... নামতো লয় নহয় জানো। এই নাম অবিনাশী চলি আহে। প্ৰথমে পবিত্ৰ মহাৰজাসকল আছিল, এতিয়া হৈছে অপবিত্ৰ। ৰজা, মহাৰজা শব্দবোৰ চলি আহি থাকে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কাৰণে ক'ব - এওঁলোক সত্যযুগৰ মালিক আছিল, কোনে ৰাজ্য ল'লে? এতিয়া তোমালোকে জানা ৰাজ্যৰ স্থাপনা কেনেকৈ হয়। পিতাই কয় - মই তোমালোকক এতিয়া পঢ়াওঁ - 21 জন্মৰ কাৰণে। তেওঁলোকেতো পঢ়ি এই জন্মতেই বেৰিষ্টাৰ আদি হয়। তোমালোকে এতিয়া পঢ়ি ভৱিষ্যতে মহাৰজা-মহাৰাণী হোৱাগৈ। ড্ৰামা প্লেন (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা হৈ আছে। এতিয়া হৈছে পুৰণি সৃষ্টি। যিমানহে ভাল ভাল ডাঙৰ মহল আছে কিন্তু হীৰা-অলংকাৰেৰে মহল নিৰ্মাণ কৰাৰতো কাৰো শক্তি নাই। সত্যযুগত সকলো হীৰা-অলংকাৰেৰে মহল নিৰ্মাণ নকৰে জানো। নিৰ্মাণ কৰিবলৈ সময় লাগে জানো। ইয়াতো ভূমিকম্প আদি হ'লে বহুত কাৰিকৰ লগাই দিয়ে, এটা-দুটা বছৰতে গোটেই চহৰ থিয় কৰাই (তৈয়াৰ কৰি) দিয়ে। নতুন দিল্লী গঢ়োতে সম্ভৱতঃ 8-10 বছৰ লাগিল কিন্তু ইয়াৰ লেবাৰ (মজদুৰ) আৰু তাৰ লেবাৰৰ মাজততো পাৰ্থক্য থাকে নহয় জানো। আজিকালিতো নতুন-নতুন ইনভেনশ্বনো (আৱিষ্কাৰো) কৰি থাকে। 'গৃহ নিৰ্মাণ' চাইক্সৰো (বিজ্ঞানৰো) বল আছে, সকলোবোৰ তৈয়াৰ কৰি থোৱা পোৱা যায়, ততালিকে ফ্লেট সাজু হৈ যায়। বহুত শীঘ্ৰে নিৰ্মাণ হৈ যায় গতিকে এই সকলোবোৰ তাত (সত্যযুগত) কামততো আহে নহয় জানো। এই সকলোবোৰ লগত যাব। সংস্কাৰতো থাকে নহয় জানো। এই চাইক্সৰ সংস্কাৰো যাব। গতিকে এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক বুজাই থাকে, পাবন হ'বলৈ হ'লে পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতায়ে গুড় মৰ্ণি বুলি কৈ পাচত শিক্ষা প্ৰদান কৰে। সন্তানসকল পিতাৰ স্মৃতিত বহি আছানে? চলোঁতে-ফুৰোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰিবা কিয়নো শিৰত জন্ম-জন্মান্তৰৰ বোজা আছে। ছিৰি নামি নামি 84 জন্ম লয়। এতিয়া আকৌ এটা জন্মত আৰোহণ কলা হয়। যিমান পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিবা সিমান আনন্দিতো হ'বা, শক্তি পাবা। বহুত সন্তান আছে যিসকলক প্ৰথম নম্বৰত ৰখা হয় কিন্তু স্মৃতিত একেবাৰে নাথাকে। যদিও জ্ঞানত তীক্ষ্ণ হয় কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰাত নাথাকে। পিতাইতো সন্তানসকলৰ মহিমা কৰে। এৱোঁ এক নম্বৰত আছে গতিকে নিশ্চয় পৰিশ্ৰমো কৰে। তোমালোকে সদায় বুজিবা যে শিৱবাবাই বুজায় তেন্তে বুদ্ধিযোগ তাত লাগি থাকিব। এৱোঁতো (ব্ৰহ্মা) শিকে নহয় জানো। তথাপিও কয় বাবাক স্মৰণ কৰা। যিকোনো লোককে বুজাবলৈ চিত্ৰ আছে। ভগৱান বুলি নিৰাকাৰজনকে কোৱা হয়। তেওঁ আহি শৰীৰ ধাৰণ কৰে। এজন ভগৱানৰ সন্তান সকলো আত্মা ভাই ভাই হয়। এতিয়া এই শৰীৰত বিৰাজমান হৈ আছে। সকলোৱে অকালমূৰ্ত হয়। এয়া (শৰীৰ; ভ্ৰুকুটিৰ মধ্য স্থান) অকালমূৰ্ত (আত্মাৰ) আসন হয়। অকাল আসন আৰু কোনো বিশেষ বস্তু নহয়। এই আসন হৈছে অকালমূৰ্তৰ। ভ্ৰুকুটিৰ মধ্যত আত্মা বিৰাজমান হয়, ইয়াক কোৱা হয় অকাল আসন। অকাল আসন, অকালমূৰ্তৰ। সকলো আত্মা অকাল, কিমান সূক্ষ্ম হয়। পিতাতো হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁ নিজৰ আসন ক'ৰপৰা আনিব। পিতাই কয় - মোৰো এয়া (ব্ৰহ্মাৰ ভ্ৰুকুটি) হৈছে আসন। মই আহি এই আসন লোনত লওঁ। ব্ৰহ্মাৰ সাধাৰণ বৃদ্ধ শৰীৰত অকাল আসনত আহি বহোঁ। এতিয়া তোমালোকে জানি গ'লা যে সকলো আত্মাৰেই এয়া হৈছে আসন। মনুষ্যৰেই কথা কোৱা হয়, জন্তুৰতো কথা নহয়। প্ৰথমে যি মনুষ্য জন্তুতকৈও অধম হৈ গ'ল, তেওঁলোকতো শুধৰণি হওঁক। কোনোবাই জন্তুৰ কথা সুধিলে ক'বা - প্ৰথমে নিজৰতো শুধৰণি কৰা। সত্যযুগততো জন্তুও বহুত ভাল ফাষ্টক্লাচ (অতি উত্তম) হ'ব। আৱৰ্জনা আদি একোৱেই নাথাকিব। ৰজাৰ মহলত পাৰ আদিৰ বিষ্ঠা পালে দণ্ড দি দিব। অলপো আৱৰ্জনা নাথাকে। তাত বহুত সাৱধান হৈ থাকে। পহৰাত থাকে, কেতিয়াও কোনো জন্তু আদি ভিতৰলৈ সোমাব নোৱাৰে। বহুত স্বচ্ছতা থাকে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰো কিমান পৰিস্কাৰ কৰি ৰাখে। শংকৰ-পাৰ্ৱতীৰ মন্দিৰত পাৰ চৰায়ে দেখুৱায়। গতিকে নিশ্চয়

মন্দিৰো লেতেৰা কৰিব। শাস্ত্ৰততো বহুত মিছা কথা লিখি দিছে।

এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক বুজায়, তাৰ ভিতৰতো কিছু সংখ্যকেহে ধাৰণা কৰিব পাৰে। বাকীবোৰেতো একো বুজি নাপায়। পিতাই সন্তানসকলক কিমান মৰমেৰে বুজায় - সন্তানসকল, বহুত বহুত মিঠা (মধুৰ) হ'ব। মুখেৰে যাতে সদায় ৰত্নহে উচ্চাৰিত হৈ থাকে। তোমালোক হৈছা ৰূপ-বসন্ত (স্ত্ৰী-যোগী)। তোমালোকৰ মুখেৰে পাথৰ ওলাব (কটু বচন উচ্চাৰিত হ'ব) নালাগে। আত্মাৰহে মহিমা হয়। আত্মাই কয় - মই প্ৰেচিডেণ্ট (ৰাষ্ট্ৰপতি), মই অমুক.....। এয়া মোৰ শৰীৰৰ নাম। বাৰু, আত্মাসকল কাৰ সন্তান? এজন পৰমাত্মাৰ। তেন্তে নিশ্চয় তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। তেওঁ আকৌ সৰ্বব্যাপি কেনেকৈ হ'ব পাৰে! তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমিও আগতে একো জানা নাছিলোঁ। এতিয়া কিমান বুদ্ধি উদয় হৈছে। তোমালোকে যিকোনো মন্দিৰলৈ গ'লে, বুজিবা এয়াতো সকলো মিছা চিত্ৰ। 10 ভূজাধাৰী, হাতীৰ শৃংখলা কোনো চিত্ৰ থাকে জানো! এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ সামগ্ৰী। বাস্তৱত ভক্তি এজন শিৱবাবাৰ হ'ব লাগে, যিজন সকলোৰে সংগতি দাতা হয়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে - এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেও 84 জন্ম লয়। আকৌ উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা আহি সকলোকে সংগতি দিয়ে। তেওঁতকৈ ডাঙৰ (উচ্চ) আৰু কোনো নাই। এই জ্ঞানৰ কথাবোৰ তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰিহে ধাৰণ কৰিব পাৰে। ধাৰণা কৰিব নোৱাৰিলে তেন্তে বাকী কি কামৰ হ'লা। বহুতেতো অন্ধৰ লাথুটি হোৱাৰ সলনি নিজেই অন্ধ হৈ যায়। গাখীৰ নিদিয়া গাই গৰুক গোশালাত বন্দী কৰি ৰাখে। ইয়াতো জ্ঞান ৰূপী গাখীৰ দিব নোৱাৰে। বহুত আছে যিয়ে একো পুৰুষাৰ্থেই নকৰে। এইটো বুজি নাপায় যে আমি কাৰোবাৰ কিবাতো কল্যাণ কৰো। নিজৰ ভাগ্যৰ খেয়ালেই নাথাকে। বঢ় যি পাইছে সেয়াই ভাল। তেতিয়া পিতাই ক'ব - এওঁৰ ভাগ্যত নাই। নিজৰ সংগতি কৰাৰ পুৰুষাৰ্থতো কৰিব লাগে। দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। পিতা কিমান উচ্চতকৈও উচ্চ আৰু আহে চোৱা কেনেকুৱা পতিত সৃষ্টিত, পতিত শৰীৰত। তেওঁক আহ্বানেই কৰে পতিত সৃষ্টিত। যেতিয়া ৰাৱণে একেবাৰে ভ্ৰষ্ট কৰি দিয়ে, তেতিয়া পিতা আহি শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলে। যিয়ে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰে তেওঁলোক ৰজা-ৰাণী হয়, যিয়ে পুৰুষাৰ্থ নকৰে তেওঁলোক দৰিদ্ৰ হৈ যায়। ভাগ্যত নাথাকিলে পুৰুষাৰ্থ কৰিব নোৱাৰে। কোনোৱেতো বহুত ভালকৈ ভাগ্য গঢ়ি লয়। প্ৰত্যেকে নিজক চাব পাৰে যে মই কি সেৱা কৰোঁ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) ৰূপ-বসন্ত (স্ত্ৰী-যোগী) হৈ মুখেৰে সদায় ৰত্ন উচ্চাৰিত কৰিব লাগে, বহুত বহুত মিঠা (মধুৰ) হ'ব লাগে। কেতিয়াও মুখেৰে পাথৰ উলিয়াব (কটু বচন উচ্চাৰিত কৰিব) নালাগে।

(2) জ্ঞান আৰু যোগত নিপুণ হৈ নিজৰ লগতে আনৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। নিজৰ উচ্চ ভাগ্য গঢ়ি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। অন্ধৰ লাথুটি হ'ব লাগে।

বৰদান: মায়া বা বিঘ্নৰ পৰা চেফ্ (সুৰক্ষিত) হৈ থাকোঁতা বাপদাদাৰ ছত্ৰছায়াৰ অধিকাৰী হোৱা
যিসকল বাপদাদাৰ অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা প্ৰিয় সন্তান তেওঁলোকৰ বাপদাদাৰ ছত্ৰছায়া অধিকাৰৰ ৰূপত প্ৰাপ্ত হয়। যি ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ মায়াৰ শক্তি নাই। তেওঁলোক সদায় মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ যায়। এই স্মৃতি ৰূপী ছত্ৰছায়াই সকলো বিঘ্নৰ পৰা চেফ্ (সুৰক্ষিত) কৰি দিয়ে। ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত থকাসকলৰ ওচৰত কোনো ধৰণৰ বিঘিনি আহিব নোৱাৰে। ছত্ৰছায়াত থকাসকলৰ বাবে কঠিনতকৈও কঠিন কথাও সহজ হৈ যায়। পাহাৰৰ সমান কথা কপাহৰ সমান অনুভৱ হয়।

শ্লোগান: প্ৰভু প্ৰিয়, লোক প্ৰিয় আৰু স্বয়ং প্ৰিয় হ'বলৈ সন্তুষ্টতাৰ গুণ ধাৰণ কৰা।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!